

TREDJE VECKAN »UNDER ÅRET«

MÅNDAG DEN 24 JANUARI

Läsning

2 Sam 5:1–7, 10

Alla Israels stammar kom till David i Hebron och sade så: »Vi är ju kött och ben av dig. Redan för länge sedan, då Saul ännu var kung över oss, var det du som var ledare och anförare för Israel. Och till dig har Herren sagt: Du skall vara en herde för mitt folk Israel, ja, du skall vara en furste över Israel.« När så alla de äldste i Israel kom till kungen i Hebron, slöt kung David ett förbund med dem där i Hebron inför Herren. Och sedan smorde de David till kung över Israel. David var trettio år gammal, när han blev kung, och han regerade i fyrtio år. I Hebron regerade han över Juda i sju år och sex månader, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år över hela Israel och Juda.

Och kungen drog med sina män till Jerusalem mot jebuséerna, som bodde där i landet. De sade då till David: »Hit in kommer du inte. Blinda och halta skall driva bort dig, de menar att 'David inte skall komma hit in.'« Men David intog likväl Sions borg, det är Davids stad. Och David blev allt mäktigare och mäktigare, och Herren, härskarornas Gud, var med honom.

Responsoriepsalm

Ps 89:20–22, 25–26 (R. 25a)

R. Min trofasthet och min nåd skall vara med honom.

Herre, du sade en gång i en syn till dina fromma:

»Jag har lagt hjälp i en hjältes hand,
jag har upphöjt en yngling ur folket. R.

Jag har funnit min tjänare David
och smort honom med min heliga olja.
Min hand skall stadigt vara med honom,
och min arm skall styrka honom. R.

Min trofasthet och min nåd skall vara med honom,
och i mitt namn skall hans horn bli upphöjt.
Jag skall lägga havet under hans hand
och strömmarna under hans högra hand.« R.

Halleluja

Jfr 2 Tim 1:10

V. Vår frälsare Kristus Jesus har utplånat döden
och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset
genom evangeliet.

Evangelium

Mark 3:22–30

Vid den tiden sade de skriftlärda som hade kommit ner från Jerusalem att Jesus var besatt av Beelsebul och att det var med demonernas furste som han drev ut demonerna. Han kallade dem till sig och talade till dem i liknelser: »Hur kan Satan driva ut Satan? Om ett rike är splittrat kan det riket inte bestå. Om en familj är splittrad kan den familjen inte bestå. Om Satan gör uppror mot sig själv och splittras, kan han inte bestå — det är slutet för honom. Ingen kan gå in och plundra en stark man på vad han äger, om han inte först binder honom; sedan kan han plundra hans hus. Sannerligen, människorna skall få förlåtelse för allt, för sina synder och för sina hädelser, hur de än hädar. Men den som hädar den helige Ande får aldrig någonsin förlåtelse utan är skyldig till evig synd.» De hade ju sagt att han hade en oren ande.

TISDAG DEN 25 JANUARI

S:T PAULUS OMVÄNDELSE

Fest

Läsning

Apg 22:3-16

Paulus sade till folket i Jerusalem: »Jag är själv jude, född i Tarsos i Kilikien men uppfostrad här i staden. Hos Gamaliel har jag fått grundlig undervisning i vår fäderneärvda lag. Jag har kämpat för Guds sak lika ivrigt som ni alla gör i dag. Jag har varit dödsfiende till Vägen och tagit fast både män och kvinnor och satt dem i fängelse. Det kan översteprästen och hela rådet intyga. Av dem fick jag med mig brev till våra bröder i Damaskus och reste dit för att också där fångsla folk och föra dem till Jerusalem, där de skulle få sitt straff.

Men under färden, då jag närmade mig Damaskus, omgavs jag plötsligt mitt på dagen av ett bländande ljussken från himlen. Jag föll till marken och hörde en röst säga till mig: 'Saul, Saul, varför förföljer du mig?' Jag frågade: 'Vem är du, herre?' Han svarade: 'Jag är Jesus från Nasaret, den som du förföljer.' De som var med mig såg ljuset men hörde inte rösten som talade till mig. Jag frågade: 'Vad skall jag göra, herre?' Och Herren svarade: 'Gå genast till Damaskus. Där skall du få veta allt som du har utsetts att göra.' Eftersom strålglansen hade gjort mig blind, fick mina följeslagare leda mig vid handen, och så kom jag fram till Damaskus.

Ananias, en from och lagtrogen man som hade gott namn om sig bland alla judarna i staden, kom till mig, ställde sig vid min sida och sade: 'Saul, min broder, öppna dina ögon och se!' Och strax kunde jag se honom. Han sade: 'Vår faders Gud har utvalt dig till att få kunskap om hans vilja, till att se den Rättfärdige och till att höra hans röst. Du skall bli hans vittne och berätta för alla människor vad du har sett och hört. Tveka inte! Åkalla hans namn och låt dig genast döpas och tvättas ren från dina synder.' »

eller:

Läsning

Apg 9:1-22

Saul, som ännu rasade av mordlust mot Herrens lärjungar, gick till översteprästen och bad att få med sig brev till synagogorna i Damaskus: om han fann några som hörde till Vägen, män eller kvinnor, skulle han få fångsla dem och föra dem till

Jerusalem. Men när han på sin resa närmade sig Damaskus, omgavs han plötsligt av ett bländande ljussken från himlen. Han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: »Saul, Saul, varför förföljer du mig?« Han frågade: »Vem är du, herre?« – »Jag är Jesus, den som du förföljer. Stig upp och gå in i staden, så får du veta vad du skall göra.« Hans reskamrater stod förstummade; de hörde rösten men såg ingen. Saul reste sig upp, men fast hans ögon var öppna kunde han inte se. De tog honom då vid handen och ledde honom in i Damaskus. Under tre dagar var han blind, och han varken åt eller drack.

I Damaskus fanns en lärjunge som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn: »Ananias!« Han svarade: »Ja, herre.« Herren sade: »Gå genast till Raka gatan, och fråga i Judas hus efter en som heter Saul och är från Tarsos. Han ber, och i en syn har han sett en man som heter Ananias komma in och lägga sina händer på honom för att han skall se igen.« – »Herre«, svarade Ananias, »jag har hört från många håll om den mannen och allt ont han har gjort mot dina heliga i Jerusalem. Och nu är han här med fullmakt från översteprästerna att gripa alla som åkallar ditt namn.« Men Herren sade till honom: »Gå, honom har jag utvalt till mitt redskap. Han skall föra ut mitt namn till hedningar och kungar och Israels folk, och jag skall låta honom veta hur mycket han måste lida för mitt namns skull.«

Ananias gav sig i väg och gick till Judas hus. Han lade sina händer på Saul och sade: »Saul, min broder! Herren själv, Jesus, som visade sig för dig på vägen hit, har sänt mig för att du skall få tillbaka din syn och fyllas av helig ande.« Då var det som om fjäll hade fallit från Sauls ögon, och han kunde se igen. Han lät genast döpa sig, och när han hade ätit, återfick han krafterna.

Han stannade några dagar hos lärjungarna i Damaskus och började genast förkunna i synagogorna att Jesus är Guds son. Alla som hörde honom häpnade och sade: »Var det inte han som i Jerusalem ville förgöra alla som åkallar Jesu namn? Har han inte kommit hit för att gripa dem och ställa dem inför översteprästerna?« Men Saul uppträdde med allt större kraft och gjorde judarna i Damaskus svarslösa när han bevisade att Jesus är Messias.

Responsoriepsalm

Ps 117 (R. Mark 16:15)

R. Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet
eller: Halleluja.

Lova Herren, alla hedningar,
prisa honom, alla folk. R.

Ty hans nåd är väldig över oss,
och Herrens sanning varar i evighet. R.

Halleluja

Joh 15:16

V. Jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består, säger Herren.

Evangelium

Mark 16:15–18

Vid den tiden uppenbarade sig Jesus för de elva och sade till dem: »Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall räddas, men den som inte tror skall bli dömd. Dessa tecken skall följa dem som tror: i mitt namn skall de driva ut demoner, de skall tala nya tungomål, de skall ta ormar med sina händer, de skall inte bli skadade om de dricker dödligt gift, och de skall lägga sina händer på sjuka och göra dem friska.«

ONSDAG DEN 26 JANUARI

S:T TIMOTHEOS OCH S:T TITUS

Minnesdag

Läsning

2 Tim 1:1-8

Från Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel enligt löftet om liv i Kristus Jesus, till hans kära barn Timotheos. Nåd, barmhärtighet och frid från Gud fadern och Kristus Jesus vår herre.

Jag tackar Gud, som jag liksom mina förfäder tjänar med rent uppsåt, och minns dig ständigt i mina böner, dag och natt. Jag minns dina tårar och längtar efter att få se dig igen för att fyllas av glädje. Jag har blivit påmind om den uppriktiga tro som finns hos dig och som fanns redan hos din mormor Lois och din mor Eunike; jag är viss om att den finns också hos dig. Därför påminner jag dig om att du skall blåsa liv i den nådegåva från Gud som finns hos dig sedan jag lade mina händer på dig. Ty Gud har inte gett oss modlöshetens ande utan kraftens, kärlekens och självbesinningens. Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre och inte heller för mig som är fånge för hans skull, utan lid för evangeliet du också, med kraften från Gud.

eller:

Läsning

Tit 1:1-5

Från Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel, sänd att föra Guds utvalda till tro och till kunskap om vår religions sanning, med dess hopp om evigt liv som Gud, som aldrig ljuger, har utlovat för oändligt länge sedan – när tiden var inne gjorde han sitt ord känt för alla genom den förkunnelse som har anförtrotts mig enligt Guds, vår frälsares, befallning – från Paulus till Titus, hans äkta barn i den gemensamma tron. Nåd och frid från Gud fadern och Kristus Jesus vår frälsare.

När jag lämnade dig kvar på Kreta, var det för att du skulle ordna det som återstod att göra och tillsätta äldste i varje stad efter mina anvisningar.

Responsoriepsalm

Ps 96:1-3, 7-8a, 10 (R. 3)

R. Förkunna Herrens under bland folken.

Sjung en ny sång till Herrens ära,

sjung till Herrens ära, alla länder,
sjung till Herrens ära, lova hans namn. R.

Båda glädje var dag, besjung hans frälsning,
förkunna bland hedningarna hans ära,
bland alla folk hans under. R.

Ära Herren, alla folkslag,
ära Herrens majestät,
ära Herrens höga namn. R.

Säg bland hedningarna: »Herren är nu konung!
Därför står jordkretsen orubbligt fast,
med rättvisa dömer han folken.« R.

Halleluja

Luk 4:18

V. Herren har sänt mig
att frambära ett glädjebud till de fattiga
och att förkunna befrielse för de fångna.

Evangelium

Luk 10:1–9

Vid den tiden utsåg Herren ytterligare sjuttio två och sände dem före sig två och två till varje stad och plats dit han själv ämnade sig. Han sade till dem: »Skörden är stor men arbetarna få. Be därför skördens herre att han sänder ut arbetare till sin skörd. Gå, jag skickar er som lamm in bland vargar. Ta inte med er några pengar, någon påse eller några sandaler, och stanna inte på er väg för att hälsa. När ni kommer in i ett hus, så säg först: Frid över detta hus. Och om där bor en fridens man, skall den frid ni kommer med bli kvar hos honom; annars skall den vända tillbaka till er. Stanna sedan i det huset och ät och drick vad som bjuds; arbetaren är värd sin lön. Flytta inte från hus till hus. Och när ni kommer till en stad där man tar emot er, ät då det som sätts fram, bota de sjuka som finns där och säg till folket: Guds rike är snart hos er.«

TORSDAG DEN 27 JANUARI

Läsning

2 Sam 7:18–19, 24–29

När Natan hade talat till kung David gick David in och satte sig ned inför Herrens ansikte och sade: »Vem är jag, Herre, Herre, och vad är mitt hus, eftersom du har låtit mig komma till detta? Och detta har ändå synts dig vara för litet, Herre, Herre. Du har också talat angående din tjänares hus om det som ligger långt fram i tiden. Och om det har du talat på människosätt, Herre, Herre! Och du har berett åt dig ditt folk Israel, dig till ett folk för evig tid, och du, Herre, har blivit deras Gud.

Så uppfyll nu, Herre Gud, för evig tid vad du har sagt om din tjänare och om hans hus. Gör som du har sagt. Då skall ditt namn bli stort till evig tid, så att man

skall säga: 'Herren Sebaot är Gud över Israel.' Och så skall din tjänare Davids hus bestå inför dig. Ty du, Herre Sebaot, Israels Gud, har uppenbarat för din tjänare och sagt: 'Jag vill bygga ett hus åt dig.' Därför har din tjänare fått frimodighet att be till dig denna bön.

Och nu, Herre, Herre, du är Gud, och dina ord är sanning. Och då du har lovat din tjänare detta goda, så må du i nåd välsigna din tjänares hus, så att det förblir evinnerligen inför dig. Ja, du, Herre, Herre, har lovat det, och genom din välsignelse skall din tjänares hus bli välsignat evinnerligen.«

Responsoriepsalm

Ps 132:1–5, 11–14 (Luk 1:32b)

R. Herren Gud skall ge honom hans fader Davids tron.

Tänk, o Herre, på David,
tänk på allt han fick lida,
han som svor Herren en ed
och gjorde ett löfte åt den Starke i Jakob: R.

»Jag skall inte gå in i min hydda
eller gå till vila på mitt läger,
jag skall inte unna mina ögon sömn
eller mina ögonlock slummer,
förrän jag har funnit en plats åt Herren,
en boning åt den Starke i Jakob.« R.

Herren har svurit David en ed som han inte skall bryta:
»Konungar av din släkt skall få sitta på din tron.
Om dina söner håller mitt förbund
och håller den lag som jag ger dem,
så skall också deras söner sitta på din tron för evigt. R.

Ty Herren har utkorat Sion,
där vill han ha sin boning.
Detta är den viloplats som jag har utvalt,
här vill jag bo för alltid.« R.

Halleluja

Ps 119:105

V. Ditt ord är mina fötters lykta
och ett ljus på min stig.

Evangelium

Mark 4:21–25

Vid den tiden sade Jesus till folket: »Inte tas lampan fram för att ställas under sädsmåttet eller under bänken. Den sätts på hållaren. Det finns ingenting dolt som inte skall dras fram och ingenting undängömt som inte skall komma till synes. Hör, du som har öron att höra med.«

Och han sade till dem: »Ge akt på det ni hör. Med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er, och ännu mer skall ni få. Ty den som har, han skall få, men den som inte har, från honom skall tas också det han har.«

FREDAG DEN 28 JANUARI

Läsning

2 Sam 11:1–4a, 5–10a, 13–17

Följande år, vid den tid då kungarna brukade dra i fält, sände David iväg Joab och med honom sina tjänare och hela Israel. Och de skövlade Ammons barns land och belägrade Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem.

Då hände sig en afton, när David hade stigit upp från sin bädd och gick omkring på kungshusets tak, att han från taket fick se en kvinna som badade. Och kvinnan var mycket vacker att se på. David sände då bud och hörde sig för om kvinnan. Och man sade: »Det är Bat-Seba, Eliams dotter, hetiten Urias hustru.« Då sände David några män med uppdrag att hämta henne. Och hon kom till honom, och han låg hos henne. Men kvinnan blev havande. Hon sände då bud och lät underrätta David om detta och säga: »Jag är havande.«

Då sände David till Joab detta bud: »Sänd till mig hetiten Uria.« Så sände då Joab Uria till David. Och när Uria kom till David, frågade denne om det stod väl till med Joab och med folket och hur kriget gick. Därefter sade David till Uria: »Gå nu ned till ditt hus och tvätta dina fötter.« När då Uria gick ut ur kungens hus, sändes en gåva från kungen efter honom. Men Uria lade sig till vila vid ingången till kungshuset, tillsammans med hans herres alla andra tjänare, och gick inte ned till sitt eget hus.

Detta berättade man för David och sade: »Uria har inte gått ned till sitt hus.« David bjöd in Uria till sig och lät honom äta och dricka med sig och gjorde honom drucken. Men på kvällen gick han ut och lade sig på sin plats tillsammans med sin herres tjänare och gick inte ned till sitt hus.

Följande morgon skrev David ett brev till Joab och sände det med Uria. I brevet skrev han så: »Ställ Uria längst fram, där striden är som häftigast, och dra er sedan tillbaka från honom, så att han blir ihjälslagen.« Under belägringen av staden skickade då Joab Uria till den plats där han visste att de tappraste männen fanns. Och männen i staden gjorde ett utfall och gav sig i strid med Joab, och flera av folket, av Davids tjänare, föll. Också hetiten Uria dödades.

Responsoriepsalm

Ps 51:3–7, 10–11 (R. jfr 3a)

R. Var mig nådig, o Gud.

Gud, var mig nådig i din godhet,
utplåna mina överträdelser i din stora barmhärtighet.
Två mig väl från min missgärning,
och rena mig från min synd. R.

Ty jag känner mina synder,
mina överträdelser är alltid inför mig.
Mot dig allena har jag syndat

och gjort vad ont är i dina ögon. R.

Så befinns du rättfärdig i dina ord
och rättvis i dina domar.

Se, i synd är jag född,
och i synd har min moder avlat mig. R.

Låt mig känna fröjd och glädje,
låt de ben som du har krossat få fröjda sig.

Vänd bort ditt ansikte från mina synder,
och utplåna alla mina skulder. R.

Halleluja

Jfr Matt 11:25

V. Välsignad är du, Fader, himlens och jordens Herre,
som uppenbarat himmelrikets hemligheter
för dem som är som barn.

Evangelium

Mark 4:26–34

Jesus sade: »Med Guds rike är det som när en man har fått utsädet i jorden. Han sover och stiger upp, dagar och nätter går, och säden groor och växer, han vet inte hur. Av sig själv bär jorden gröda, först strå, så ax, så moget vete i axet. Men när grödan är mogen låter han skäran gå, för skördetiden är inne.«

Och han sade: »Vad skall vi likna Guds rike vid? Vad skall vi använda för bild? Det är som ett senapskorn, som är det minsta av alla frön här på jorden när man sår det, men när det har såtts, skjuter det upp och blir större än alla örter och får så stora grenar att himlens fåglar kan bygga bo i dess skugga.« Med många sådana liknelser förkunnade han ordet för dem, så långt de nu kunde fatta det. Han talade bara i liknelser till dem, men när han hade blivit ensam med lärjungarna förklarade han allt.

LÖRDAG DEN 29 JANUARI

Läsning

2 Sam 12:1–7a, 10–17

Herren sände Natan till David. När han kom in till honom, sade han till honom: »Två män bodde i samma stad. Den ene var rik och den andre fattig. Den rike hade får och fäkreatur i stor mängd. Men den fattige hade inte mer än ett enda litet lamm, som han hade köpt. Han födde upp det, och det växte upp hos honom och hans söner, tillsammans med dem: det åt av hans brödstycke och drack ur hans bägare och låg i hans famn och var för honom som en dotter. Så kom en vägfärdande till den rike mannen. Då nådes han inte ta av sina får och fäkreatur för att tillaga åt den resande som hade kommit till honom, utan han tog den fattige mannens lamm och tillagade det åt mannen som hade kommit till honom.«

Då upptändes Davids vrede våldsamt mot den mannen, och han sade till Natan: »Så sant Herren lever: dödens barn är den man som har gjort detta. Och lammet skall han ersätta fyradubbelt, därför att han gjorde sådant och eftersom han var så obarmhärtig.«

Men Natan sade till David: »Du är den mannen. Så skall svärdet inte heller vika från ditt hus till evig tid, därför att du har föraktat mig och tagit hetiten Urias maka till hustru. Så säger Herren: Se, jag skall låta olyckor komma över dig från ditt eget hus, och jag skall ta dina hustrur inför dina ögon och ge dem åt en annan, och han skall ligga hos dina hustrur mitt på ljusa dagen. Ty nog har du gjort sådant i hemlighet, men jag vill låta detta ske inför hela Israel och det på ljusa dagen.« Då sade David till Natan: »Jag har syndat mot Herren.« Natan sade till David: »Så har också Herren förlåtit dig din synd. Du skall inte dö. Men eftersom du genom denna gärning har kommit Herrens fiender att förakta honom, skall också den son som har blivit född åt dig döden dö.« Sedan gick Natan hem igen.

Herren slog barnet som Urias hustru hade fött åt David, han slog det, så att det blev dödssjukt. Då sökte David Gud för gossens skull. Och David fastade, och när han kom hem, låg han på bara marken över natten. Då stod de äldste i hans hus upp och gick till honom för att förmå honom att stiga upp från marken. Men han ville inte, och han åt inte heller något med dem.

Responsoriepsalm

Ps 51:12–17 (R. 12a)

R. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta.

Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta,
och ge mig på nytt en frimodig ande.
Förkasta mig inte från ditt ansikte,
och ta inte din helige Ande ifrån mig. R.

Låt mig åter få fröjdas över din frälsning,
och uppehåll mig med villighetens ande.
Då skall jag lära överträdarna dina vägar,
och syndarna skall omvända sig till dig. R.

Rädda mig från blodsdåd, Gud, min frälsare,
så skall min tunga jubla över din rättfärdighet.
Herre, öppna mina läppar,
så att min mun kan förkunna ditt lov. R.

Halleluja

Joh 3:16

V. Så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son;
de som tror på honom skall ha evigt liv.

Evangelium

Mark 4:35–41

Vid den tiden sade Jesus till sina lärjungar: »Låt oss fara över till andra sidan.« De lämnade folket och tog honom med sig i båten som han satt i, och andra båtar följde med. Då kom en häftig stormby och vågorna slog in i båten, så att den var nära att fyllas. Självt låg han och sov i aktern med huvudet på dynan. De väckte honom och sade: »Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?« Han vaknade och hutade åt vinden och sade till sjön: »Tig! Håll tyst!« Vinden lade sig och det blev alldeles lugnt.

Och han sade till dem: »Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro?« Då greps de av stor fruktan och sade till varandra: »Vem är han? Till och med vinden och sjön lyder honom.«

FJÄRDE SÖNDAGEN »UNDER ÅRET« DEN 30 JANUARI

Första läsningen

Jer 1:4–5, 17–19

Herrens ord kom till mig, han sade:
Innan jag formade dig i moderlivet
utvalde jag dig,
innan du kom ut ur modersskötet
gav jag dig ett heligt uppdrag:
att vara profet för folken.
Fäst upp dina kläder,
res dig och säg till dem
allt vad jag befäller dig!
Var inte förskräckt för dem,
ty då slår jag dig med skräck inför dem.
Se, jag gör dig i dag
till en befäst stad,
en pelare av järn, en mur av koppar,
som håller stånd mot hela landet,
mot Judas kungar och dess stormän,
mot prästerna och folket i landet.
De skall angripa dig,
men de skall inte besegra dig,
ty jag är med dig,
säger Herren,
och jag skall rädda dig.

Responsoriepsalm

Ps 71:1–4a, 5–6ab, 15ab, 17 (R. jfr 15ab)

*När responsoriepsalmen sjungs så används texten i **Cecilia 649**. När den läses används följande text:*

R. Jag vill ständigt vittna om den hjälp du ger.

Till dig, Herre, tar jag min tillflykt,
svik mig aldrig!
Du som är trofast, hjälp mig, befria mig,
lyssna på mig och rädda mig. R.

Var min klippa dit jag kan fly,
borgen där jag finner räddning.
Ja, du är min klippa och min borg.
Befria mig, Gud, ur de ondas grepp. R.

Du är mitt hopp, o Herre, min Gud,
min trygghet ända från min ungdom.
Från min första stund har du varit mitt stöd,
från moderlivet min styrka. R.
Jag vill vittna om din trofasthet,
ständigt vittna om den hjälp du ger.
Gud, från min ungdom har du fostrat mig,
och ännu förkunnar jag dina under. R.

Andra läsningen

1 Kor 12:31 – 13:13

Sök vinna de nådegåvor som är störst. Jag skall visa er en väg som är överlägsen alla andra.

Om jag talar både människors och änglars språk, men saknar kärlek, är jag bara ekande brons, en skrällande cymbal. Och om jag har profetisk gåva och känner alla hemligheterna och har hela kunskapen, och om jag har all tro så att jag kan flytta berg, men saknar kärlek, är jag ingenting. Och om jag delar ut allt jag äger och om jag låter bränna mig på bål, men saknar kärlek, har jag ingenting vunnit.

Kärleken är tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst. Den är inte utmanande, inte självisk, den brusar inte upp, den vill ingen något ont. Den finner inte glädje i orätten men gläds med sanningen. Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den.

Kärleken upphör aldrig. Den profetiska gåvan, den skall förgå. Tungotalet, det skall tystna. Kunskapen, den skall förgå. Ty vår kunskap är begränsad, och den profetiska gåvan är begränsad. Men när det fullkomliga kommer skall det begränsade förgå.

När jag var barn talade jag som ett barn, förstod som ett barn och tänkte som ett barn. Men sedan jag blev vuxen har jag lagt bort det barnsliga. Ännu ser vi en gåtfull spegelbild; då skall vi se ansikte mot ansikte. Ännu är min kunskap begränsad; då skall den bli fullständig som Guds kunskap om mig.

Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.

eller (kortare läsning):

Andra läsningen

1 Kor 13:4–13

Kärleken är tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst. Den är inte utmanande, inte självisk, den brusar inte upp, den vill ingen något ont. Den finner inte glädje i orätten men gläds med sanningen. Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den.

Kärleken upphör aldrig. Den profetiska gåvan, den skall förgå. Tungotalet, det skall tystna. Kunskapen, den skall förgå. Ty vår kunskap är begränsad, och den profetiska gåvan är begränsad. Men när det fullkomliga kommer skall det begränsade förgå.

När jag var barn talade jag som ett barn, förstod som ett barn och tänkte som ett barn. Men sedan jag blev vuxen har jag lagt bort det barnsliga. Ännu ser vi en gåtfull spegelbild; då skall vi se ansikte mot ansikte. Ännu är min kunskap begränsad; då skall den bli fullständig som Guds kunskap om mig.

Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.

Halleluja

Jfr Luk 4:18

V. Herren har sänt mig
att frambära ett glädjebud till de fattiga
och att förkunna befrielse för de fångna.

Evangelium

Luk 4:21–30

Vid den tiden började Jesus tala till alla i Nasarets synagoga och sade: »I dag har detta skriftställe gått i uppfyllelse inför er som hör mig.« Alla prisade honom och häpnade över de ljuvliga ord som utgick ur hans mun. Och de frågade: »Är det inte Josefs son?« Då sade han till dem: »Snart kommer ni med talesättet: Läkare, bota dig själv! och säger: Allt som vi har hört att du har gjort i Kafarnaum, gör det här i din hemstad också.«

Sedan sade han: »Sannerligen, ingen profet blir erkänd i sin hemstad. Jag försäkrar: det fanns många änkor i Israel på Elias tid, när himlen inte gav regn på tre och ett halvt år och det blev svår hungersnöd i hela landet. Ändå sändes Elia inte till någon av dem utan till en änka i Sarefat nära Sidon. Och det fanns många spetälska i Israel på profeten Elishas tid, och ändå blev ingen av dem botad, däremot syriern Naaman.« Alla i synagogan blev ursinniga när de hörde detta, de sprang upp och drev honom ut ur staden och förde honom fram till branten av det berg som staden låg på för att störta ner honom. Men han gick rakt igenom folkhopen och fortsatte sin väg.